

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

31. Crede in Dominum Iesum, & saluus eris tu, & domus tua. 32. Et locuti sunt verbum Domini cum omnibus qui erant in domo eius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

Ecclesia Christi consensus vel allegari vel aliquod præiudicium facere debet. Quis nõ videri quàm nefariè Historiam Apostolicam impurus impostor deprauet? Ab idololatriis ad Christianos, imò ad omniũ Christianorum à mille seculis Magistros; & ab Apostolica recenti prædicatione ad quamlibet nonnellam hæresim, disputat, argumentatur, concludit. Sed de hoc non minùs impio quàm absurdo argumentandi genere paulò superius contra Calvinum latè disputauimus.

Ad cap. 14
vers. 15.

31. *Crede in Dominum Iesum, & saluus eris tu, & domus tua.* 32. *Et locuti sunt verbum Domini cum omnibus qui erant in domo eius.*

Solius fidei iustificantis placitum horum temporum hæretici, diuinæ charitatis & bonorum operũ iurati hostes, sic arcto amore complexi sunt, vt vbicumque vox fidei aut credèdi præceptum in Scripturis sonat, ibi cõfestim suam solã fidem iustificantem, veluti adamatam suam, loquentem se audire videãtur, eiusque in amplexus currant: non absimiles sanè Herodi seniori, qui cum dilectissimam suam cõiugem Mariamnem præcipiti consilio è medio sustulisset, eã tamè, veluti adhuc superstitem, sapissime aduocabat, & à satellitibus suis aduocari iubebat. Sic enim illi mortuam iam dudum, pe-

Iosephus
Antiquit.
lib. 15. c.
11.

nitusque profligatam, & iusto Ecclesie Catholice decreto damnatam *solam fidem iustificantem*, veluti adhuc in Scripturis viuentem, ad quamlibet de fide vocem, solam suam fidem iustificantem coram adesse & loqui imaginatur. Ad hæc quippe simplicissima Pauli verba, *Crede in Dominum Iesum, & saluus eris*, sic solam fidem iustificantem ex ore Pauli audire sibi visus est Calvinus, ut veluti certissime presentem lectoribus eam suis his verbis commendat, quasiq; digito demonstrat. *Duos (inquit) hic notanda sunt: primum, Christum esse vnicum fidei scopum: ideo nihil quam vagari hominum mentes, quum ab eo declinant. Recte quidem istud & verè de fidei in Christum necessitate dicitur, estque mel Calvinianum, quo lectoris sui os tatisper illinere voluit, ut subsequens venenum suavis ac facilius deglutiat. Ad quã rem alio etiam artificio vitatur. Priusquam suum illi toxicum propinet, Catholicorum doctrinam traducit, & lectoris animũ Catholicæ Ecclesie (quæ longè aliud docet) odio imbuit. Itaq; (inquit) nihil mirum si tota Papatus Theologia immane sit chaos, & horribilis labyrinthus: quia, neglecto Christo, sibi in vanis & ventosis speculationibus indulgent. Grauis & fœda accusatio, sed quã nec minimo verbo probat. Satis habuit impudenti mœdacio & terrificis verbis (*Immane chaos, horribilis labyrinthus*) lectorem suum attonitũ reddere, & totius Catholicæ Ecclesie odio (ne, quid Catho-*

Calvinus
veneficus
artificio-
sus.

Catholici doceant, vel minimum aduertat) efficaciter imbuere. Nam nihil quã scurriliter mētiri nebulonem, tota Catholica doctrina, & ipsa maximè Scholastica Theologia (vbi de Christo eiusq; totius vitæ ac doctrinæ partibus singulis copiosissimè disputatur) omnibus qui vel primis labris eã attingerūt, luce meridiana clariùs demonstrāt. Hoc igitur duplici artificio vsus, ad suã adamatam, quam hïc præsentem somniauit, accedit, suumq; toxicum (animo lectoris hæctenus ad id præparato) apertè effundit. Deinde (inquit) *notandum est, postquã fide amplexi sumus Christum, id vnum sufficere ad salutem.* Hoc quidem *notari* iubet Calvinus, & solã suam fidem saluãtem quasi præsentem digito demonstrat. Sed illa in verbis Scripturæ Apostolicæ nusquam apparet. Si enim docente Paulo, *Crede in Dominũ Iesum, & saluus eris*, docuit Paulus, postquam fide amplexi sumus Christũ, id vnũ sufficere ad salutẽ; ergo alio in loco dicente Christo, *Hoc fac, & viues*, docuit Christus, postquã Deum & proximum dilexerimus, id vnum sufficere nobis ad vitam æternam, siue in Christũ credamus, siue nõ. Calvinianæ consequutionis absurditatẽ & impietatẽ quis nõ videt? Audiamus tamẽ quæ apud eũ sequuntur, an hanc suam notationem adamatam quoquo modo probabilẽ nobis reddere queat: imò an nõ eam longiùs disputando ipsemer egregiè refuter.

Ff 3

Sed

Caluini
stolidus
paralogis-
mus pro
sola fide.
Luc. 10.
28.

Sed posterius (inquit) membrum, quod mox subnectit Lucas, melius fidei naturam exprimit. Iubent Paulus & Silas custodem carceris in Filium Dei credere. An præcisè in hac vna voce subsistunt? Nequaquam sanè: quo magis impius Calvinus est, qui ex eo verbo colligit, id vnum, credere in Christum, sufficere ad salutem. Si enim in ea vna voce præcisè non subsistit Paulus, quare in ea vna fide subsistit Calvinus, & illam vnam fidem ad salutem sufficere affirmat? Sed cum Caluino pergamus: Imò sequitur apud Lucam in contextu, ipsos annuntiasse sermonem Domini. Hoc sanè sequitur; & hoc ipsum docet, Paulum & Silam non hoc solum custodem illum carceris docuisse, ut crederet in Dominum Iesum, sed alia quoque ad salutem necessaria docuisse: nempe vt Dei mandata seruaret, idque iuxta communem legationis formam omnibus Apostolis à Christo datam, quam à Paulo prætermittam fuisse, nisi admodum impiè, cogitari potest.

Math 28. Forma autem legationis hæc erat: *Euntes docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus S. docentes eos seruare omnia quaecumque præcepi vobis.* Sic Paulus & Silas hunc custodem carceris docuerunt & baptizarunt, docentes eum non solum credere in Dominum Iesum, à quo doctrinæ exordium capièbant, sed docentes eum præterea seruare omnia quaecumque mandauit Christus. Et hæc est illa verbi Domini annuntiatio, quam Lucas in con-

Mandatum ob-
seruatio
baptizan-
dis iniun-
ctum.

in cōtextu subnectit. Quod & in prima Pe-
 tri concione fecerat: cuius summa de fide in
 Christum crucifixum commemorata, sub-
 nectit: *Alijs etiam verbis plurimis testificatus est,*
 & exhortabatur eos dicens, *Saluamini à generatio-*
ne ista praua. In his verbis (ait S. August.) erat
mortuorum operum cōdemnatio, quæ nequiter agunt
huius seculi dilectores, & commendatio vitæ, quam
teneant atq; sectentur quæ se ab hoc prauo seculo eri-
piunt. Iam itaque, si placet, affirmare conentur, eum
se eripere ab hoc seculo prauo, qui tantummodo cre-
dit in Christum, etiam si in flagitijs, quibus voluerit,
perseueret vsq; ad professionē adulterij. Quod si dice-
re nos fas est, audiant baptizadi nō solum quid credere
debeant, sed etiam quæadmodū se ab hoc seculo prauo
eripiant. Ibi enim necesse est vt audiant quemadmo-
dū credentes viuere debeant. Hæc haftenus Au-
 gustinus. Et paulò pōst, tractās prædicatio-
 nem Philippi, qui Eunucho euangelizās Chri-
 stum, nihil aliud dixisse à Luca memoratur,
 quàm, *Si credis ex toto corde, licet te baptizari,*
 quod pro solius fidei sufficientia quidam ra-
 piebāt, vt hoc loco Calvinus, scribit iterum
 Augustinus: *Si Scriptura in eo quod ait, Baptiza-*
 uit eum Philippus, intelligi voluit impleta illa om-
 nia, quæ, lice: taceantur in Scripturis: gratia breui-
 tatis, tamen serie traditionis scimus implenda, pari
 modo etiam in eo quod scriptum est, euangelizasse
 Philippum spadoni Dominum, nullo modo dubitan-
 dum est & illa in Catechismo dicta esse, quæ ad vi-
 tarū moresque pertinent eius qui credit in Domi-

AA. 2.
 De fide &
 operibus
 cap. 8.

Ibidē c. 9.

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

num Iesum. Hoc est enim euangelizare Christum, non tantum dicere quæ sunt credenda de Christo, sed etiam quæ obseruanda ei qui accedit ad compagem corporis Christi. Hæc iterum Augustinus. Sic & quod Lucas hoc loco verbis Pauli & Silæ, *Crede in Dominum Iesum, & saluus eris*, subtexuit, *Et locuti sunt verbum Domini*, docet Paulum & Silam, quæ de Christo credenda, & quid credentibus in Christum faciendum erat, pluribus verbis docuisse: vt istud posterius membrum apud Lucam non *fidei naturam*, vt somniat Caluinus, sed totius Euangelicæ doctrinæ naturam & summam melius expresserit. At ex his verbis quid colligat Caluinus pro fidei natura aduertimus. *Videmus ergo* (inquit) *vt fides non leuis, vel arida opinio de rebus ignotis, sed liquida distincta que Christi cognitio ex Euangelio concepta. Absit rursus Euangelij prædicatio, nulla iam restabit fides. In summa, Lucas fidem cum prædicatione doctrina coniungit; & postquam de fide breuiter locutus est, exegeticè refert verum & legitimū credendi modum. Ad suas hæreses quoquo modo stabiliendas vigilans & attentus est Caluinus. Inter alia insana hæreticorum hodie dogmata, vnum est; fidem ex Euangelicæ prædicatione nasci. Quod vt de fide generaliter accepta, siue de doctrina fidei & omnium credendorum verissimum est, ex parte causæ externæ (Quomodo enim credent quæ non audierunt? & quomodo audiet sine prædicatione?)*

Sacri textus fides corruptio

Rom. 10.

sic in

sic in sensu hæreticorum hodie, videl. fidem
 seu fiduciam & certitudinē remissionis pec-
 catorum ex Euangelij prædicatione nasci,
 & tunc per Ecclesiā remitti credētibus pec-
 cata, quando per Ecclesiæ Ministros prædi-
 catum de Christo Euāgeliū creditur, fideq;
 apprehenditur, merum signum est, vt la-
 tius alio in loco cōtra inanes Caluini dispu-
 tationes ostendimus. Hoc suorū hominum
 signum ex hoc loco stabilire se posse Cal-
 uinus arbitratur. *Videmus* (inquit) *vt fides* (in-
 tellige semper fidem Calvinianam, quæ est
 benevolentie erga nos diuinæ certitudo, &
 de data peccatorū remissione certa persua-
 sio) *est liquida distinctaque Christi* (nos scilicet
 iustificantis, & peccata nostra perpetuò re-
 mittentis) *cognitio ex Euangelio cōcepta.* Et vn-
 de hoc vides, Caluine? *Quia Lucas adiunxit de*
Paulo & Sila, Loquuti sunt illis verbum Domini.
 Sed in hac locutione, seu annūciatione, seu
 prædicatione verbi Domini, quod tandem
 vel minimum fidei Calvinianæ vestigium
 apparet? Ex hoc sanè loco apparet, Paulum
 & Silam custodem illum carceris nō solum
 ad credendum hortatos fuisse, sed prolixio-
 rem adhuc illi verbi Euangelici explicatio-
 nem fecisse; vnde manifestè sequitur, non
 in sola fide doctrinam Euangelicam consi-
 stere, nec in illa vna voce, *Crede in Dominum*
Iesum, quasi id vnū sufficeret, (quod hic Cal-
 uinus affirmat) Paulum ac Silam substituisse,

In Antid.
 Euang ad
 Ioan. c. 2.
 vers. 23.

sed alia adhuc plura custodem illū doctūse.
 Quæ illa plura fuerint, tutius ac certius ex
 forma Apostolicæ prædicationis (Matth. 28.
 20.) a q; ex D. August. explicatione (vt iam
 dictum est) quam ex vllis Caluini figmentis
 intelligere debemus. Interim aduertat Le-
 ctor, ad eius collectionis probationem, qua
 colligit, *quia Paulus iussit credere in Christum*
 vt saluus esset, *idcirco id vnum ad salutem suffi-*
cere, nihil afferre Caluinum.

Caluinus
 suū prin-
 cipale pa-
 radoxum
 nec vno
 verbo pro-
 bauit.

Nunc quia paulò latius Paulum ac Silam
 verbum Dei annūciasse Lucas commemo-
 rat, rapit inde Caluinus reprehendendæ Ca-
 tholicæ doctrinæ ansam. *Ideo (inquit) pro-*
figmento implicitæ fidei, de quo balbutiunt Papistæ,
teneamus fidem verbo Dei implicitam, que nobis
Christi virtutem explicet. Cui eius conclusioni
 respondeo: Pro figmento solius fidei iustifi-
 cantis, & specialis huius fidei Euāgelio an-
 nexa, de quo tam multa balbutit Caluinus,
 teneamus fidem verbo Dei implicitam, illi
 sanè verbo Dei quod Paulus scripsit: *In Chri-*
sto Iesu neque præputium neque circumcisio aliquid
valet, sed fides que per dilectionem operatur: que
 vna fides per charitatis opera iustificans, vir-
 tutem Christi nobis explicat. Fides implici-
 ta, de qua tam crebrò balbutit Caluinus,
 tametsi liquidam & explicatam cognicio-
 nem Christi non habeat, non tamen eorum
 est qui Christum ignorant, aut qui in Chri-
 stum non credunt, aut denique talis fides, vt
 sic cre-

Gal. 5.6.

Fides im-
 plicita
 quæ &
 qualis.

sic credentes Christi beneficio ac vita per
 Christum spoliet. In fidem implicitam non
 ipsa explicatè credenda fidei dogmata cadunt,
 sed altiora quædam fidei mysteria,
 quoad causas & connexionem eorum. Credit
 quilibet Christianus in Deum Patrem,
 Filium, & Spiritum S. in Filium Dei incarnatum,
 de Virgine natum, de Spiritu S. cõceptum,
 & reliqua quæ in Symbolo continentur. Credit
 adhuc alia in Concilijs contra varios hæreticos
 definita, aut saltem credere ea paratus est
 vbi id edoctus fuerit. Caterùm quia non
 quilibet Christianus horum omnium tam
 liquidam & explicatam cognitionem habet,
 vt vel singula de Deo ac Christo in
 Concilijs definita teneat, vel, si ea tenet,
 rationes & connexiones singulorum
 cognoscat; nec intelligat quomodo vnica
 Dei essentia in tribus personis subsistat,
 cur vna persona Pater, alia Filius, tertia
 Spiritus Sanctus vocetur; quomodo Christus
 cum duabus naturis in vna persona subsistat;
 quomodo Deo Patri consubstantialis; quomodo
 ex solo Patre Filius, ex Patre & Filio
 Spiritus S. suam originem accipiat; quia,
 inquam, hæc non intelligit, sed quod de
 istis credit Ecclesia, quod maiores eius
 Ecclesiarum Pastores credunt, hoc ille
 etiam firmiter credit; idcirco de his omnibus
 fidè implicitã habere dicitur: nec aliã
 habere simplex & idiota Christianus tenetur.

Iam

Iam quia Calvinus ex hac Pauli & Silae
 prædicatione custodi carceris ac domesticis
 eius facta, hanc fidem refellere, liquidam verb
 & explicitam Christi cognitionem singulis
 necessariam probare contendit; ut eius in
 hac parte dementia omnibus perspicua fiat,
 quæro à Caluino, quo tandem modo fieri
 potuit, ut Paulus ac Silas custodem illum
 carceris, eiusque domesticos, claram & ex-
 plicitam Christi cognitionem, omnium (in-
 quam) fidei dogmatum liquidam & expli-
 citam notitiam, illa vna nocte docere po-
 tuerint, qua & crediderunt & baptizati fue-
 runt illi omnes, posteaque Pauli ac Silae
 vulnera lauerunt, & adductos è carcere in
 domum, mensam illis apposuerunt. An
 tantillo tempore liquidam & explicitam
 Christi cognitionem tradiderunt; talem,
 inquam, quæ nihil implicita fide credendum
 nouellis illis Christianis relinqueret? Hoc si
 nisi absurdissimè dici potest, vanus & insul-
 sus Calvinus, qui ex hac Pauli & Silae præ-
 dicatione tam liquidam & explicatam Chri-
 sti cognitionem recentibus illis discipulis
 traditam infert, quæ fide omni implicita ca-
 reret, eamque à Catholicis assertam veluti
 inane figmentum conuinceret. Tandem, an
 omnes hodie sectæ Calvinisticæ Ministri
 (ut de turba populari taceam) tam liquidam &
 explicitam Christi cognitionem tenent, ut
 nihil prorsus implicita fide credant? ut om-
 nia fi-

Paulus ac
 Silas fidē
 hoc loco
 implicitā
 in aliqui-
 bus do-
 cuerunt.

nia fidei mysteria, eorum rationes, cōnexiones, causas explicitè teneat, vt nihil de Deo ac Christo eius contra varias hèreses definitum ignorent? Id certè qui credit, valde id implicita fide credere debet: quum nihil sit hodie indoctius sectæ Calvinisticæ (saltem in Anglia) Ministris. Sed Calvinianas ineptias refutandi nullus finis. Ad grauiora pergamus.

CAP. XVII.

2. Per sabbata tria differebat eis de Scripturis.

MIRABILE ex his verbis corollarium infert Calvinus: *Dicit Lucas Paulum disputasse ex Scripturis. Ergo non nisi ex ore Dei petenda sunt fidei probationes. Si de rebus humanis sit disceptatio, tunc habeant humanæ rationes locum. In fidei verò doctrina, solâ Dei autoritas regnare debet, atque ab ea pendere nos conuenit.* Hactenus quæ de ore Dei, eiusque autoritate sola in fidei doctrina attendenda disputat, verissima sunt; & ad illud axioma confirmandum, quod olim constituimus, varijsque Calvinistis displicere audio; *In doctrina fidei, non quid dicatur, sed quis loquatur, attendendum esse, quia quod credimus, auctoritati, quod scimus, rationi debetur;* plurimum valent. Cæterùm non est hoc illud ad quod Calvinus hoc loco collimat.

Aliud

In Principijs fidei doctrin. lib. 10. c. 6